

Moje soukromí, nedívat se nešťourat

Nejen lidé se někdy chovají jako zvířata, ale i zvířátka na sebe berou lidské vlastnosti, tak proč si zrovna na nich, i když s trochou nadsázky, neukázat problémy našeho soukromí.

V jednom lese, který je už po mnoho let odříznut od společnosti lidí, žijí ve společenstvu celkem spokojeně zvířata v čele se starostou Medvědem. Ani jim se ale nevyhýbají problémy nás lidí. I oni musí řešit problémy, které jim přinese život a hlavně jejich spoluobčané v lese.

Někde začít musíme, a tak začínám u obyvatele Holuba. Je tak trochu zakřiknutý, ale svou povinnost pošťáka zastává v lese výtečně. Všechny dopisy jsou řádně doručena bez zbytečných prodlev. Ovšem jednoho, normálně vypadajícího dne, se mu stala menší nehoda. Cestu mu překřížila nepozorná vlašťovka a jemu pár dopisů vypadlo z brašny na zem. Dříve stačil sletět dolů a všechny je posbírat, stačil rychlý Tchoř dva z nich sebrat a nepozorovaně zmizet. Hned si je ve svém doupěti začal prohlížet, rozlepovat...Druhý den se Kuna a Sova ptaly po zásilkách, které očekávaly. Holubovi to bylo divné a vzpomněl a si na nehodu s vlašťovkou. Netrvalo dlouho a Tchoř se musel přiznat, že si dopisy přečetl. U všech tak ztratil důvěru. **Střih...**

Asi většině z nás se to někdy stalo, buď dopis vůbec nedojde a „cestou se ztratí“, nebo přijde do naší schránky celý pomačkaný a vypadá, jako by si ho někdo přečetl. A tím i zasáhl do našeho soukromí. Listovní tajemství je právem každého z nás a dopis si smí přečíst je adresát. Smůlou zůstává, že většinou nepříjdeme na to, kdo si náš dopis četl a i když se stane, že je to i někdo z našich blízkých, nikdy se nám to ale nelíbí...

V lese také žil pár Pávů. Mladý pan Páv si před rokem zahrál ve velmi úspěšném filmu a kromě toho, že o sobě věděl, jak je krásný a úspěšný, měl také problémy s novináři a všemi možnými „šťouraly“, kteří se neustále motali kolem jeho přepychového stavení z drahého mechu. Manželka Pávice byla skromná a nevýrazná, tíhu manželovi slávy snášela tiše, ale těžce. Při každém kroku kolem nich blýskali fotoaparáty a nejednou se stalo, že vlezlí novináři z řad sýkorek přeletěli plot a fotili rovnou u oken domu. Vrcholem všeho bylo, když si hlavní reportérka místního deníku, drzá Liška, sehnala podomácku vyrobenou vysílačku a tajně jí podstrčila manželům do ložnice. To už Pávice nevydržela a na celou redakci podala žalobu pro omezování soukromí a osobní svobody. **Střih...**

Každý den vidíme, a někteří z nás i čtou, v bulvárních plátcích články s fotky slavných i méně slavných lidí v pozicích a situacích, které jasně patří do jejich soukromí. Novináři však s oblibou právo na soukromí, které je také upraveno Listinou základních práv a svobod, porušují a to jen pro výdělek a pro co nejvíce lidí, kteří si jejich noviny koupí. Nejen vydavatelé a reportéři ale zasahují do soukromí, ale i čtenáři, kteří si myslí, že nic nedělají a přitom jsou denně lační po fotkách, s kým zas načapali onu celebritu. Ale líbilo by se onomu čtenáři, kdyby ho reportér vyfotil s přítelkyní v bazénu nebo jak dal kamarádce polibek na tvář a druhý den to pak vytiskl na první straně a napsal k tomu často vymyšlený příběh? A co kdyby přitom, stejně jako v našem příběhu, narušil ještě právo vstupu na pozemek, vloupal se vám do zahrady a fotky pořizoval z okna do kuchyně? Asi těžko, to by se nelíbilo nikomu z nás. A je to možná přirozené, svoje soukromí si každý z nás úzkostlivě tají ale do druhého se rádi díváme.

Při sepisování pozemků se na vývěsní tabuli blízko staleté lípy jednoho dne objevili seznamy jmen a nemovitostí, které zvířátka v lese vlastnila. Kromě toho tam ale omylem vedle jmen visela i data narození a rodná čísla. To v lese vzbudilo povyk, věc, kterou na sebe jeden o druhém nevěděli, byla najednou venku... Zanedlouho se vše vysvětlilo a již druhý den tu visel nový seznam a „intimní“ data z něj byla vymazána.**střih...**

I osobní údaje jako je jméno, datum narození, adresa či rodné číslo musí být chráněna, aby s ním každý nedělal co chtěl. Nezneužíval ho ve svůj prospěch a proti nám, což je podle mě v pořádku. Také by se mi nelíbilo, kdyby na náměstí visely všechny mé údaje, nebo kdyby si o mě mohl třeba revizor, který má jen zkontrolovat jestli řádně platím jízdné, přečíst třeba rodné číslo.

Mohli bychom povídat dlouho, jaká zvířátka měla problémy, stejně jako jich máme se soukromím mnoho i my, ale to by bylo na dlouho. Proto jen dodám, že stejně jako to musela a musí řešit zvířata, musíme se s těmito problémy „poprat“ i my.

Na závěr bych chtěla dodat, že naše soukromí je jedna z věcí, které bychom si měli vážit. Vážit si nejenom toho svého a střežit ho podle svých představ, ale vážit si soukromí těch ostatních. A stejně jako u jiných věcí, i v něm dodržovat přísloví: „Co nechceš aby bylo činěno tobě, nedělej jiným“.